

PROCEDIMENT DE REQUISA

La requisita responia a la lògica militar. Els béns eren confiscats per l'exèrcit en ocupar els territoris i passaven a ser propietat estatal. Immediatament després, els podien usar i s'hi podien instal·lar les dotacions de l'exèrcit, de les noves autoritats o d'organismes afins, com Falange Española Tradicionalista y de las Juntas de Ofensiva Nacional-Sindicalista (FET y de las JONS). Més o menys aviat, el Nuevo Estado hi establiria les seues dependències oficials.

A partir de la confiscació, la casuística és molt àmplia i està condicionada pel tipus de possessió que tinguessin les entitats extintes sobre els immobles. La requisita les afectà totes. La usuriació permanent se centrà en les propietats que havien estat comprades per les entitats i inscrites totalment o parcialment al registre. A la llarga, els dos grans beneficiaris serien l'Església i el partit únic. Habitualment els eren cedides en ús o venudes per un preu menor al seu valor, que solia limitar-se al cost de les despeses notariales i de registre i a les possibles càrregues sobre la propietat. Fou així com es construí el patrimoni i es proveí de fons de funcionament la Delegació Nacional de Sindicatos (DNS), el sindicat únic de Falange.

5

IMATGES_

- Fons:

Acta de requisita de l'Ateneu Barcelonès, 26 de gener de 1939. AB.

- Superior:

Saluda de Mariano Calviño, cap provincial de FET y de las JONS, al president de l'Ateneu Barcelonès, Luís Santa Marina (legalment, Luis Gutiérrez Santamarina), l'escriptor "camisa vieja" falangista i director de Solidaridad Nacional, portaveu de FET. AB.

- Inferior:

Desfilada a Sant Feliu amb motiu d'una de les celebracions de la Festa de la Liberació, 1939-1942. ACBL, fons Llorenç Sans.